

DEO PRVI: POJAS DELTORE

1 – Kralj

Džared je neprimećen stajao u masi koja se okupila u velikoj dvorani palate. Naslonio se na mermerni stub i treptao od umora i zbunjenosti.

Bila je ponoć. Iz kreveta su ga podigli uzvici i zvonjava. Obukao se na brzinu i pridružio gomili plemića koji su žurili u dvoranu.

„Kralj je mrtav“, šaputali su ljudi. „Odmah će krunisati mladog princa.“

Džared jedva da je poverovao u to. Kralj Deltore, s dugom upletenom bradom i zlatnom odorom, umro je od tajanstvene groznice koja ga je proteklih nekoliko sedmica držala prikovanog za postelju. Nikada više njegov duboki zvonki glas neće odjekivati hodnicima palate. Nikada više neće on sedeti i smeјati se u dvorani za gozbe.

Kralj Alton je umro, kao i njegova žena, kraljica, pre njega. Groznica ih je oboje odnela. A sada...

„Sada će Endon postati kralj“, pomisli Džared i odmahnu glavom, primoravajući sebe da poveruje u to. On i Endon bili su drugovi od detinjstva. Ali kolika ih je samo razlika delila!

Jer Endon beše sin kralja i kraljice, princ Deltore. A Džared beše sin odanog sluge koji je umro u kraljevoj službi kada su dečaku bile svega četiri godine.

Džared je dat Endonu kao pratilac da mladi princ ne bi bio usamljen. Odrasli su zajedno, kao braća. Zajedno su učili

lekcije u učionici, začikavali učitelje i moljakali slatkiše od kuvara u kuhinjama. Zajedno su se igrali u prostranim zelenim vrtovima.

Ostala deca u palati – sinovi i kćeri plemića i slugu – držala su se svojih soba i svojih delova vrta. Prema dvorskom običaju, Džared i Endon nisu ih ni viđali, osim za praznike, u velikoj dvorani. Ali dva dečaka činila su sve što su mogla da se zabave.

Imali su tajno mesto za skrivanje – veliko šuplje drvo blizu dvorske kapije. Tu su se krili od ljutite stare Min, njihove dadije, i Prandina, kraljevog vrhovnog savetnika, visokog mršavog smrknutog čoveka kog nisu voleli.

Vežbali su zajedno gađanje lukom i strelom igrajući se igre koja se zvala „Ciljaj visoko“; pobeđivao je onaj koji prvi prote-
ra strelu kroz najvišu račvu šupljeg drveta.

Izmislili su tajno pismo i njime jedan drugom pisali poruke, šale i upozorenja ispred nosa svojih vaspitača, Min i Prandina.

Džared bi se, na primer, skrivao u šupljem drvetu jer je Min htela da mu dâ lek od ribljeg ulja koji mu se gadio. Endon bi prošao pored drveta i ubacio poruku tamo gde će je Džared naći.

Poruka bi izgledala kao besmislica i niko u palati ne bi pogodio njeno značenje ako bi je slučajno našao. Ali šifra je bila jednostavna.

Da bi se protumačila, trebalo je samo ispisati sva slova redom, izbacujući EL gde god se pojavi.

NEIDIUKUHINJEMINJETAMO

Onda je trebalo podeliti ovo u reči koje imaju smisla.

NE IDI U KUHINJE MIN JE TAMO.

Kako su Endon i Džared rasli, imali su sve manje vremena za igru. Dani su im bili ispunjeni zadacima i obavezama.

Većinu vremena provodili su učeći Pravilo – hiljade zakona i običaja prema kojima je živela kraljevska porodica. Pravilo je vladalo njihovim životom.

Sedeli su – Endon strpljivo, a Džared ne tako strpljivo, dok su im dugu kosu uplitali zlatnim nitima, kako je nalagalo Pravilo. Provodili su čitave sate učeći da od crvenousijanog metala kuju mačeve i štitove. Prvi kralj Deltore bio je kovač, a Pravilo je propisivalo da se taj zanat očuva.

Kasno svakog popodneva imali su jedan dragoceni sat slobodnog vremena. Bilo im je zabranjeno jedino da se penju preko visokog zida što je opasivao vrtove palate i da izađu kroz kapije u grad. Jer princ Deltore, kao i kralj i kraljica, nikada se nije mešao s običnim svetom. To je bio veoma važan deo Pravila.

Džared je ponekad dolazio u iskušenje da prekrši taj deo Pravila, ali ga je Endon, tih, ozbiljan i poslušan, preklinjao da ni ne pomišlja na pentranje preko zida.

„To je zabranjeno“, govorio bi. „A Prandin se ionako već plaši da loše utičeš na mene, Džarede. Rekao je to mom ocu. Ako prekršiš Pravilo, poslaće te odavde. A ja to ne želim.“

Ni Džared nije želeo. Znao je da bi mu Endon mnogo nedostajao. A i kuda bi otišao kada bi morao da napusti palatu?

Ona je bila jedini dom za koji je znao. Zato je obuzdao svoju radoznalost i grad iza zidina ostao je za njega, kao i za princa, tajna.

Zvuk kristalnih truba prekinuo je Džaredove misli. Okrenuo se, kao i svi ostali, prema dnu dvorane.

Endon je ulazio između dva reda kraljevskih stražara u ble-doplavim uniformama opšivenim zlatom.

Jadni Endon, pomisli Džared. U žalosti je.

Poželeo je da bude pored svog prijatelja, da ga uteši. Ali nije bio pozvan. Umesto njega, s Endonove desne strane nalazio se vrhovni savetnik Prandin.

Džared s negodovanjem pogleda Prandina. Savetnik je izgledao još viši i mršaviji nego obično. Na sebi je imao dugačku purpurnu odoru i nosio je nešto nalik na kutiju prekrivenu zlatnom tkaninom. U hodu je isturao glavu napred, pa je ličio na nekakvu ogromnu pticu grabljivicu.

Endonu su oči bile mutne od tuge, a delovao je sićušan i bled u krutoj srebrnoj bluzi s visokim okovratnikom ukrašenim draguljima. Ipak, držao je glavu ponosito, kao što su ga učili.

Celog života pripremali su ga za ovaj trenutak. „Kada umrem, ti ćeš postati kralj, sine moj“, rekao mu je njegov otac mnogo puta. „Vrši časno svoju dužnost.“

„Hoću, oče“, odgovarao mu je poslušno Endon. „Činiću ono što je ispravno, kada dođe vreme.“

Ali ni Džared ni Endon nisu mislili da će to vreme doći tako brzo. Kralj je bio toliko snažan i zdrav da se činilo da će živeti zauvek.

Endon je stigao do čela dvorane i penjao se stepenicama na podijum. Kad je stigao gore, okrenuo se prema moru lica.

„Tako je mlad“, prošaputa neka žena pored Džareda svojoj susedki.

„Ššš“, upozori je susedka. „On je zakoniti naslednik.“ Uz te reči, nervozno pogleda u Džareda. Džared je nije prepoznao,

ali je shvatio da ona njega poznaje i da se plaši kako će on možda reći Endonu da njena prijateljica nije odana. Brzo se okrenuo.

Ali kristalne trube su se ponovo oglasile i među prisutnima je nastao tihi uzbuđeni žamor.

Prandin je spustio svoj teret na stočić pored prestola. Podigao je zlatnu tkaninu i otkrio staklenu kutiju. Otvorio ju je i iz nje izvadio nešto sjajno i svetlucavo.

Čarobni Pojas Deltore. Masa uzdahnu, a i Džared zadržah. Slušao je o Pojasu od najranijeg detinjstva, ali ga nikada ranije nije video.

I evo ga sada, u svoj njegovoj lepoti i tajanstvenosti – drevni predmet koji je hiljadama godina branio Deltoru od napada Gospodara Senke, vladara predela iza Planina.

Viseći među Prandinovim koščatim prstima, Pojas je izgledao taman poput čipke, a sedam velikih dragulja usađenih po dužini delovali su kao predivan ukras. Ali Džared je znao da je Pojas načinjen od najtvrdog čelika, a da svaki dragulj ima posebnu ulogu u čaroliji što štiti Deltoru.

Tu je bio topaz, simbol odanosti, zlatan poput zalazećeg sunca. Tu je bio ametist, simbol istine, purpuran poput ljubičica što rastu uz reku Del. Čistotu i snagu predstavljao je dijamant, proziran i svetlucav poput leda. Simbol časti bio je smaragd, zelen kao gusta trava. Lapis lazuli, nebeski kamen, bio je ponoćno plav sa srebrnim tačkicama, nalik na noćno nebo. Rubin, crven kao krv, predstavljao je sreću. Opal, simbol nade, svetlucao je svim duginim bojama.

Masa kao da je zadržavala dah dok je Prandin obavijao Pojas Endonu oko struka. Savetnikovi prsti petljali su oko kopče, a i stajao je prilično odmaknut. Izgleda gotovo uplašeno, pomisli Džared. Pitam se zašto.

Onda kopča odjednom škljocnu i zatvori se, a Džared dobi odgovor na svoje pitanje. Prandin je odskočio unazad, začulo se pucketanje i u istom trenutku Pojas kao da je prsnuo u svetlost.

Dragulji su blesnuli poput vatre i osvetlili dvoranu sjajem duginih boja. Ljudi su uzviknuli i okrenuli se krijući oči.

Endon je stajao podignutih ruku, gotovo skriven blistavim munjevitim svetlom. Više nije bio dečak tužnih očiju. Čarobni Pojas prepoznao ga je kao istinskog naslednika prestola Deltore. On i samo on imao je moć da upotrebi njegovu čaroliju, njegovu tajnu i njegovu moć.

Ali *hoće* li ih Endon upotrebiti?, pomisli Džared iznenada. Je li ih njegov otac upotrebljavao? Da li je njegov otac radio išta osim što je slušao pravila stvorena pre mnogo vekova?

Džared je gledao kako vatre dragulja polako gasnu do treperavog sjaja. Gledao je kako mladi kralj skida Pojas i pruža ga Prandinu. Gledao je kako Prandin, sada nasmešen, vraća Pojas u staklenu kutiju.

Džared je znao šta će sada biti s Pojasom. Kao što Pravilo nalaže, odneće ga natrag u najvišu prostoriju dvorske kule. Vrata prostorije zaključaće tri zlatne brave. Tri stražara u zlatnim uniformama biće postavljena ispred vrata.

A onda... život će se nastaviti kao pre. Prandin i drugi državni službenici odlučivaće o svemu stvarno važnom što utiče na kraljevstvo.

Kralj će prisustvovati svečanostima i gozbama, smejaće se lakrdijašima i akrobatima u velikoj dvorani, vežbaće gađanje lukom i strelom i kovački zanat. Sedeće satima dok mu upliću kosu, a jednog dana i bradu. Potpisivaće bezbrojne dokumente i overavaće ih kraljevskim pečatom na prstenu. Poštovaće Pravilo.

Za nekoliko godina oženiće se devojkom koju će mu odabrati Prandin. Biće to kći neke od plemićkih porodica, devojka koja je ceo život provela unutar zidina palate. Dobiće dete koje će zameniti Endona kada umre. I to dete će takođe samo jednom nositi Pojas, a onda će ga ponovo zaključati.

Prvi put u životu Džared se zapitao da li je sve to zaista dobro. Prvi put se zapitao kada i gde je Pojas načinjen. Prvi put

je posumnjao u mudrost odluke da tolika moć da se čini dobro leži beskorisno u kuli, dok se kraljevstvo koje bi trebalo da štiti prostire otvoreno izvan visokih zidova.

Išunjao se neopaženo iz velike dvorane i pohitao uz stepenice prema dvorskoj biblioteci. I ovo je učinio prvi put. Nikada nije voleo da uči.

Ali sada je nešto morao da sazna. A biblioteka je jedino mesto gde će to možda moći.